

— После, не Аджи Михалъ на мене, а азъ на него трѣбваше да казвамъ, че брашното се привършва и че трѣбва да се иде на Казаковата воденица въ Мусу-бей. „И ти ли разбра, — думаше ми Авджи-Михалъ, — че Казака прави ситно брашно? Хайде туряй човалитѣ и върви!“

И азъ отивахъ. Често отивахъ, защото Авджи-Михалъ имаше голѣма челядъ, много слуги и много овчари. Като тръгнѣхъ, вземахъ и единъ бинликъ, колкото се може по-хубаво и по-силно вино. Похапвахме си съ Казака, попейвахме си. Следъ туй азъ си лѣгахъ между чувалитѣ, завивахъ се презъ очи съ кожуха и чакахъ да доде маймунката. А на сутринята се оплакахъ на Казака, че ме е газила мѡра.

— Хей, момче! — думаше ми. — На лоша болестъ си врѣхлетѣлъ, ами ти да си живѣ!

— Е, какво стана съ нея? — попита Рафаилъ. — Де е сега тя?

— Маймунката ли?

— Не, момата.

— Е, Рафаилчо. Каточе не си дохадялъ у дома и не си виждалъ буля си Давидица. То се знай, тя не е като едно време. И може ли? Когато тя бѣше млада, въ Мусу-бей имаше единайсетъ вѣтърни мелници, а сега нѣма нито една. Отколе бѣше то.

Докато бѣха приказвали, шумътъ отъ мелницата като че бѣше позаглъхналъ. Изведнажъ